

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/184/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515200203
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3515200203.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD., v spore žalobcu: K., spol. s r.o. so sídlom S. Q. XX, XXX XX T., P. XX XXX XXX, zastúpeného Q., s. r. o., so sídlom Z. 2, XXX XX C. - K. Z., proti žalovaným: 1/ Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom E.. H. XXX, XXX XX D. K., zastúpený B. kanceláriou A.. Z. T., s.r.o. so sídlom X. XXX/XXXX, XXX XX K. R., 2/ E. poisťovňa, a.s. N. P. O., so sídlom N. 4, XXX XX C., P. XX XXX XXX, zastúpený A.. C. Z., advokátom so sídlom N. XX, C., 3/ A. S. s miestom podnikania XXX XX N. XXX, P. XX XXX XXX, o zaplatenie 2 132,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaných 2/ a 3/ proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4C/11/2015-125 zo dňa 6.4.2017 a na odvolanie žalobcu proti opravnému uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4C/11/2015-201 zo dňa 3.5.2018 takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, vo vzťahu k žalovanému 1/ **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku o náhrade trov žalovaného 1/ rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **z r u š u j e a v e c v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný 1/ má proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom č. k. 4C/11/2015-125 zo dňa 06.04.2017 uložil žalovaným 2/ a 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.755,53 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku spolu s 5,05 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.755,53 eur od 13.11.2014 s tým, že plnením ktoréhokolvek z nich zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol troma výrokmi tak, že žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 82,00 %, žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 % a žalovaným 2/ a 3/ priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 18,00 %.

1.2 Uvedený rozsudok zdôvodnil súd prvej inštancie tým, že dňa XX.X.XXXX v obci D. došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo poškodeniu vozidla žalobcu N. K.. Predmetnú dopravnú nehodu spôsobil žalovaný 1/ (bol uznaný z priestupku) ako vodič dopravného prostriedku, pričom prevádzkovateľom tohto vozidla bol žalovaný 3/. Žalovaný 1/ ako zamestnanec bol v čase dopravnej nehody v pracovnom pomere so žalovaným 3/ ako zamestnávateľom. Žalobca mal svoje vozidlo havarijne poistené v poisťovni B. - K. poisťovňa, ktorá mu listom z 19.6.2014 oznámila, že udalosť budú likvidovať ako totálnu škodu a listom

z 24.6.2014 oznámila žalobcovi, že hodnota použiteľných zvyškov motorového vozidla bola vyčíslená v sume 5 029,- eur. B. R. Q. s.r.o. listom z XX.X.XXXX oznámil žalobcovi, že kalkulované náklady na opravu sú 9 952,20 eur s DPH. Motorové vozidlo bolo v autoservise R. Q. s.r.o. opravené, pričom oprava bola rozdelená na dva samostatné daňové doklady, a to: faktúra č. FS14 XXXXXX z 30.7.2014 na sumu 8 258,48 eur s DPH a faktúra č. U XXXXXX z 29.7.2014 na sumu 2 146,60 eur s DPH. Poistovňa B. - Slovenská poisťovňa listom zo 7.8.2014 oznámila žalovanému 2/, že ako východiskovú hodnotu vozidla použili sumu 23 081,67 eur a z titulu havarijného poistenia vyplatili žalobcovi 6 537,97 eur.

1.3 Súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný 1/ ako zamestnanec žalovaného 3/ dôsledkom dopravnej nehody spôsobil škodu na vozidle žalobcu, pričom žalobcovi neboli uhradené všetky náklady na opravu z havarijného poistenia vozidla žalobcu. Žalovaná suma sa skladá z neuhradenej 5 % spoluúčasti vo výške 344,10 eur a z neuhradenej opravy, ktorú vykonala firma R. Q., s.r.o., a to vo výške 1 788,83 eur bez DPH, krytá faktúrou č. U XXXXXX z 29.7.2014. Sporným ostalo, aká bola cena vozidla žalobcu pred dopravnou nehodou a či došlo k účelne vynaloženým nákladom za zapožičanie náhradného vozidla za odplatu vo výške 377,40 eur počas opravy poškodeného vozidla. Právne súd prvej inštancie posúdil vec podľa ustanovení § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 420 ods. 1, ods. 2, § 420a ods. 1 písm. a), § 427, § 440 a § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka

1.4 K pasívnej vecnej legitimitate žalovaného 1/ súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 1/ ako zamestnanec žalovaného 3/ nezodpovedá za spôsobenú škodu sám, ale za ňu zodpovedá ten, za koho túto činnosť vykonával (žalovaný 3/). Tým nie je dotknutá zodpovednosť žalovaného 1/ voči žalovanému 3/ podľa pracovnoprávných predpisov. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému 1/ v celom rozsahu zamietol.

1.5 V otázke zodpovednosti žalovaných 2/ a 3/ súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto je daná, pričom žalobca uniesol dôkazné bremeno, že oprava vozidla nesmerovala k jeho technickému zhodnoteniu, ale k obnove stavu vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou, o čom svedčí písomne vyjadrenie Autoservisu R. Q. s.r.o., ktorý realizoval opravu. Ak žalovaný 2/ namietal, že nemal všetky podklady na stanovenie východiskovej hodnoty predmetného vozidla v rozhodnom čase pred dopravnou nehodou, bolo na ňom, aké dôkazy v tomto smere navrhne alebo predloží. Keďže strany sporu netrvali na znaleckom dokazovaní, súd vychádzal len z dokladov, ktoré boli založené v súdnom spise. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie zaviazal žalovaných 2/ a 3/ na zaplatenie neuhradených nákladov opravy vozidla, s výnimkou nákladov za zapožičanie náhradného vozidla za odplatu vo výške 377,40 eur, keďže žalobca v konaní nepreukázal, z akého dôvodu si vozidlo zapožičal, na aký účel poškodené vozidlo pred dopravnou nehodou používal, resp. akým spôsobom predchádzal požičaním vozidla budúcim škodám resp. možnej strate na ušlom zisku. Súd prvej inštancie napokon uviedol, že pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/48/2012 zo dňa 28.3.2013.

1.6 Výroky o trovách konania zdôvodnil súd prvej inštancie s odkazom na § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tým, že žalovaný 1/ bol v konaní úspešný, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O trovách konania žalobcu a žalovaných 2/ a 3/ rozhodol s odkazom na § 255 ods. 2 CSP tak, že pomerne úspešnejšiemu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 82 % a žalovaným 2/ a 3/ vo výške 18,00 %, teda čistý úspech žalobcu voči žalovaným 2/ a 3/ je 64,00 % s tým, že trovy právneho zastúpenia žalobcu sa budú počítať z hodnoty 1 378,13 eur (1 755,53 eur - 377,40 eur).

2. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobca, žalovaný 2/ a žalovaný 3/.

3. Žalobca v odvolaní uviedol, že za nesprávny považuje druhý až piaty výrok napadnutého rozsudku a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozsudok zmenil tak, že žalobe vo vzťahu k žalovanému 2/ a 3/ vyhovie v celom rozsahu. Vo vzťahu k trovám konania žalobca v odvolaní navrhol, aby odvolací súd nepriznal žalovanému 1/ náhradu trov konania v žiadnom rozsahu z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolanie zdôvodnil tým, že počas obdobia, keď bolo predmetné motorové vozidlo poškodené a opravované, bol nútený zaobstarať si náhradné vozidlo, aby mu nevznikla ďalšia ujma v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Preto tvrdenie súdu prvej inštancie, že v súdnom konaní nepreukázal,

z akého dôvodu si náhradné motorové vozidlo zapožičal, podľa žalobcu nezodpovedá skutočnosti a skutkovému stavu. Nutnosť zapožičania náhradného motorového vozidla je v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného 1/, ktorého výsledkom bola nepojazdnosť a nepoužiteľnosť pôvodného motorového vozidla. To, na aké účely žalobca vozidlo používal pred dopravnou nehodou, nie je podstatné pre posúdenie uplatneného nároku. Protiprávnym zásahom bol ako vlastník vozidla na nie krátky čas absolútne obmedzený v jeho užívaní. Navyše na vozidle bolo v čase nehody najazdených za 5 rokov viac ako 321 000 kilometrov, čo predstavuje jeho priemernú vyťaženosť 175 kilometrov denne každý deň v roku, resp. 256,8 kilometrov každý pracovný deň v roku. Vozidlo bolo využívané výlučne na podnikateľské účely. Záver súdu, o ktorom sa žalobca dozvedel až z odôvodnenia rozsudku, bol preto prekvapujúci. Dôkazné bremeno o tom, že žalobca používal vozidlo inak ako na podnikanie, by zaťažovalo žalovaného, ktorý by to musel tvrdiť ako procesnú obranu proti vzneseným nárokom. K tomu však počas konania nedošlo. Podľa žalobcu je nespochybniteľné, že v dobe, počas ktorej objektívne nemohol svoje motorové vozidlo využívať z dôvodu poškodenia, si zapožičal náhradné vozidlo za obvyklú cenu, v nevyhnutnej miere a v nevyhnutnej dobe. K tomu žalobca odkázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 1Cz/86/90 (R 7/1992), sp. zn. 25Cdo 4868/2014 a sp. zn. 25Cdo 3911/2007. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vo vzťahu k časti žaloby, ktorú zamietol, neuviedol svoj predbežný právny názor, naopak, v rámci pojednávania dňa 09.03.2017 výslovne uviedol, že sa mu žaloba javí ako dôvodne podaná, čím odňal žalobcovi právo tvrdenia, t. j. právo argumentácie vo svoj prospech a prípadného navrhovania dôkazov na preukázanie svojich tvrdení. Vzhľadom na to vyznieva rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa žalobcu ako prekvapivé a arbitrárne. Vo vzťahu k trovám žalovaného 1/ žalobca v odvolaní uviedol, že súd mal s prihliadnutím na dôvody hodné osobitného zreteľa náhradu trov konania nepriznať, keďže sám žalovaný 1/ niekoľkoročným zamlčováním a zahmlievaním podstatných skutočností pre uplatnenie nároku žalobcu zapríčinil, že bol žalovaný miesto svojho zamestnávateľa. Žalovaný 1/ ani raz nerozporoval skutočnosť, že je zodpovedný za stav, ktorého dôsledkom bolo predmetné súdne konanie. Aj v zápisnici z pojednávania zo dňa 29.10.2015 je zachytené, že žalovaný 1/ prezentoval, že „som si vedomý toho, že som zodpovedný za dopravnú nehodu s tým, že ja som v tom čase išiel firemným autom“. V čase podania žaloby a aj dlho potom žalobca nemal žiadnu vedomosť o tom, že žalovaný 1/ bol v čase nehody na firemnom aute, teda že dopravnú nehodu nespôsobil svojim vlastným motorovým vozidlom, ale motorovým vozidlom svojho zamestnávateľa a navyše pri plnení pracovných úloh. To odprezentoval prvýkrát až po prvom pojednávaní, a to svojím písomným podaním zo dňa 04.01.2016. Napokon žalobca poukázal na zmätočnosť ostatných výrokov o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému 1/ a 2/ (podľa žalobcu zrejme malo ísť o žalovaného 2/ a 3/) nárok na náhradu trov konania v rozsahu 82 % a súčasne priznal týmto žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18 %, pričom v tomto výroku nie je uvedené, voči komu ich priznal. Ako sa uvádza v odbornej literatúre (komentár k ustanoveniu § 255 CSP), „niet žiadny rozumný dôvod, aby si strany v prípade čiastočného úspechu nahradili trovy konania navzájom“. Súd prvej inštancie teda podľa žalobcu pochybil, keď miesto odpočítania neúspešnej časti od úspešnej vytvoril celkom zbytočne dva vzájomné nároky, ktoré sa prekrývajú.

4. Žalovaný 2/ v odvolaní navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa žalovaného 2/ zmenil tak, že žalobu zamietne. Poukázal na to, že poisťovňa Allianz - K. poisťovňa listom z XX.XX.XXXX oznámila žalobcovi hodnotu použiteľných zvyškov motorového vozidla (5.029 eur) spolu s ponukou na ich odpredaj. Počas konania na súde prvej inštancie bolo poukazované na absenciu hodnoty vozidla v čase pred dopravnou nehodou, ktorý je základom pre výpočet rozsahu škody. Žalobca v tomto smere podľa žalovaného 2/ neunesol ani len bremeno tvrdenia, nakoľko nikde neuviedol hodnotu vozidla v čase pred nehodou, a vôbec nie dôkazné bremeno, pričom v súlade s judikatúrou (R 27/1977) pri škode spôsobenej na opotrebovaných veciach treba zistiť všeobecnú cenu, ktorú mali tieto veci v čase poškodenia. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 200/2011 žalovaný 2/ uviedol, že mu nemožno dávať na ťarchu to, že žalobca sa rozhodol pre neúčelnú opravu svojho motorového vozidla. Žalovaný 2/ tiež v odvolaní namietal nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď sa súd prvej inštancie nevysporiadal dostatočne s jeho argumentáciou, dostatočne právne neodôvodnil spôsob určenia rozsahu a konkrétny výpočet výšky náhrady škody a neuviedol, z akých dôkazov mal jednotlivé hodnoty preukázané a prečo tvrdenia žalovaného 2/ o dôkaznej núdzi žalobcu neboli opodstatnené.

5. Žalovaný 3/ v odvolaní navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietne alebo aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej

inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie. S odkazom na ustanovenia § 415, § 417, § 420 ods. 3, § 428 a § 438 Občianskeho zákonníka uviedol, že namieta svoju pasívnu legitímáciu v spore. Je síce pravdou, že žalovaný 1/ bol jeho zamestnancom, avšak žalovaný 3/ škodu nezavinil žiadnym konaním, resp. nekonaním ani porušením žiadnej právnej povinnosti. Škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Škodová udalosť bola spôsobená výlučne konaním žalovaného 1/, ktorý pri riadení vozidla zaspal, teda závažným spôsobom porušil dopravné predpisy úmyselným konaním (povinnosť odstaviť vozidlo pri pociťovaní únavy a pokračovať v jazde až po nutnom odpočinku), preto by mal niesť zodpovednosť tak trestnoprávnu (priestupkovú) ako aj zodpovednosť vo vzťahu k náhrade škody. Súd mal podľa neho aplikovať ustanovenie § 438 Občianskeho zákonníka, ktoré pamätá na obdobné prípady ako je tento, kedy je nespravodlivé a nelogické, aby za úmyselné protizákonné konanie žalovaného 1/, ktoré žalovaný 3/ nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť, niesol zodpovednosť v otázke náhrady škody. Žalovaný 3/ tiež namieta spôsob ohodnotenia poškodeného vozidla, ktoré podľa neho nezodpovedá realite ani zákonným ustanoveniam. Hodnota vozidla bola podľa neho vysoko nadhodnotená a nezodpovedá reálnym cenám na trhu. Na špekulatívne konanie žalobcu poukazuje podľa žalovaného 3/ skutočnosť, že ohodnotenie vozidla bolo vo výške 23 000 eur, pričom Allianz uvádza, že náklady na opravu (10.405,08 eur) prevyšujú 70 % hodnoty vozidla. Rovnako uvedenie vozidla v „totálnej škode“ do pôvodného stavu je minimálne podozrivé a poukazuje na špekulatívne konanie žalobcu a opravcu. V tejto súvislosti žalovaný 3/ v odvolaní uviedol, že je nutné odpočítať od opravy zhodnotenie opravovanými dielmi, keďže namiesto starých a opotrebovaných dielov boli na vozidlo namontované nové, neopotrebované.

6. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že ustanovenie § 257 CSP je v danom prípade neaplikovateľné. Žalobca (alebo osoba konajúca v jeho mene) musel pri dopravnej nehode vyplňať a podpisovať správu o nehode, v ktorej sú kolónky rozlišujúce poistníka/poisteného a vodiča vozidla. Z tejto správy malo byť žalobcovi evidentné, že osoba poistníka/poisteného (ktorým bol žalovaný 3/) a vodiča (ktorým bol žalovaný 1/) nie sú totožné. Okrem toho na prvom pojednávaní žalovaný 1/ uviedol, že v tom čase išiel firemným autom, bol zamestnancom firmy S. vo N.. Teda tvrdenia žalobcu o niekoľkoročnom zamlčovaní a zahmlievaní tejto skutočnosti žalovaným 1/ nie sú pravdivé. Žalovaný 1/ tiež v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol opravu chýb v písaní v napadnutom rozsudku, keď podľa neho v treťom výroku napadnutého rozsudku, týkajúcom sa náhrady trov konania namiesto žalovaného 1/ a 2/ mali byť uvedení žalovaní 2/ a 3/, a v štvrtom a piatom výroku chyba označenie strán, voči ktorým majú žalovaní 1/ resp. žalovaní 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania. K odvolaniu žalovaného 2/ žalovaný 1/ uviedol, že žalovaný 2/ počas konania a ani v odvolaní nespochybnil argumentáciu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/. K odvolaniu žalovaného 3/ žalovaný 1/ uviedol, že žalovaný 3/ bol v konaní pred súdom prvej inštancie pasívny, jeho skutkové tvrdenia uvedené v odvolaní vo vzťahu k zavineniu dopravnej nehody žalovaným 1/ je potrebné chápať ako neprípustné novoty v odvolacom konaní. Žalovaný 1/ spôsobil dopravnú nehodu pri plnení pracovných úloh na pracovnej pozícii vodiča ako zamestnanec žalovaného 3/, čo nikto nepoprel ani nepopiera. Zodpovednosť žalovaného 3/ ako zamestnávateľa je daná ex lege, zavinenie zamestnávateľa sa v takýchto prípadoch neskúma. Podľa žalovaného 1/ žalovaný 3/ v odvolaní bez akýchkoľvek dôkazov uvádza, že žalovaný 1/ spôsobil dopravnú nehodu úmyselne. Jednalo sa však o priestupok spáchaný z nebanlivosti, ktorý bol riešený blokovou pokutou.

7. Žalovaný 3/ k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa stotožňuje s posúdením súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca neunesol dôkazné bremeno o využití motorového vozidla pred dopravnou nehodou. Súd tiež správne a logicky uviedol okolnosti, ktoré poukazovali na neúčelné prenajatie náhradného vozidla žalobcom. K odvolaniu žalovaného 2/ žalovaný 3/ uviedol, že sa s ním stotožňuje.

8.1 Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 2/ uviedol, že rozhodovacia prax súdov, na ktorú žalovaný 2/ v odvolaní poukazoval, je v súčasnosti už prekonaná. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo 48/2012 oprava vozidla spočívajúca v použití nových náhradných dielov vozidlo nezahodnocuje a k vynaloženiu nákladov na vykonávanú opravu je poškodený donútený dopravnou nehodou, teda uplatnenie amortizácie by bolo porušením zásady „neminem laedere“ - nikoho nepoškodzovať. Žalobca trvá na tom, že v danom prípade by nebol správny a ani spravodlivý postup, kedy by poškodenému bola nahradená hodnota poškodenej veci s ohľadom na jej opotrebovanie. V tom prípade by podľa žalobcu náhrada škody nespĺnila svoj účel, keďže poskytnutá náhrada musí umožniť primeranú obnovu poškodeného majetku tak, aby ho poškodený mohol užívať v takej miere a takým spôsobom, ako pred jeho poškodením. Okrem toho podľa žalobcu pojem „totálna škoda“ nie je

legálnym pojmom, ale poisťovňami umelo vytvorený konštrukt, ktorý je navyše celkom nepredvídateľný. Platný a účinný právny poriadok takýto pojem nepozná, naopak pracuje pri reparácii ujmy s inštitútom uvedenia poškodenej veci do pôvodného stavu. K odvolaniu žalovaného 3/ žalobca uviedol, že žalovaný 3/ nespochybnil skutočnosť, že škoda bola spôsobená žalovaným 1/, ktorý bol v čase vzniku škody jeho zamestnancom a ani nenamietal, že k vzniku škody došlo pri plnení pracovných úloh, preto obrana žalovaného 3/ podľa žalobcu nemôže obstáť. Námietky žalovaného 3/ týkajúce sa výšky a opodstatnenosti žalovanej sumy sú podľa žalobcu bez bližšieho vysvetlenia, vágne konštrukcie bez bližšej právnej argumentácie, a teda nie sú spôsobilé vyvrátiť argumentáciu žalobcu.

8.2 K vyjadreniu žalovaného 1/ žalobca zopakoval, že podľa neho sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, keďže žalovaný 1/ v súdnom konaní i pred jeho začatím po značne dlhý čas zamlčoval, že pri spôsobení škody plnil pracovné povinnosti voči žalovanému 3/ ako svojmu zamestnávateľovi. Žalovaný 1/ sa vo svojom vyjadrení podľa žalobcu odvolával len na nepriame a hmlisté indicie, z ktorých žalobca nemohol preukázateľne vyvodiť záver, že žalovaný 1/ nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný. Procesná obrana žalovaného 1/ sa radikálne zmenila až po prvom pojednávaní vo veci, pričom procesná obrana námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitimácie bola podľa žalobcu nielen najúčinnnejšia, ale aj žiadaná a nutná a mala byť zo strany žalovaného 1/ uplatnená primárne, a nie až po prvom pojednávaní. Žalobca zdôraznil, že od neho nebolo možné spravodlivo žiadať, aby z opatrnosti polemizoval s otázkami, či vodič vozidla, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, je zamestnaný alebo nie, ak áno, tak u koho, či vykonáva pracovnú cestu pre tretieho na základe inej ako pracovnej zmluvy, prípadne či vedie vozidlo na súkromný účel, či neexistuje vo sfére vodiča iná okolnosť, ktorá by vylučovala alebo obmedzovala jeho zodpovednosť za spôsobené následky, pričom o žiadnej z týchto okolností neexistujú verejné registre. Ani samotná pracovná zmluva medzi žalovaným 1/ a žalovaným 3/ nie je sama o sebe spôsobilá ozrejmiť, či k spôsobeniu škody došlo pri plnení pracovných úloh, pričom žalovaný 3/ mohol predložiť dôkazy, že o pracovnú cestu nešlo a v takom prípade by za svoje konanie zodpovedal priamo žalovaný 1/.

9. Žalovaný 3/ vo vyjadrení k vyjadreniam žalobcu a žalovaného 1/ zopakoval, že jedinou príčinou dopravnej nehody a vzniku škody bol mikrospánok žalovaného 1/, teda nemožno hovoriť o nedbanlivosti, ale o úmyselnom konaní žalovaného 1/, ktorý úmyselne pokračoval v jazde, hoci cítil únavu, čím závažným spôsobom porušil dopravné predpisy úmyselným konaním, za čo mu bola uložená trestnoprávna sankcia - bloková pokuta. Preto by mal niesť zodpovednosť aj v otázke náhrady škody. Žalovaný 3/ opätovne poukázal aj na ustanovenia § 415 a § 417 Občianskeho zákonníka. K tvrdeniu žalobcu o opodstatnenosti žalovanej sumy žalovaný 3/ uviedol, že uvedenie vozidla do pôvodného stavu prebehlo neštandardne a za podozrivých okolností, pričom súd k tejto otázke nevykonal žiadne dokazovanie. Nezrovnalosti sú podľa žalovaného 3/ pri ohodnotení poškodeného vozidla a pri nákladoch na jeho opravu. Opätovne uviedol, že od opravy je potrebné odpočítať zhodnotenie opravovanými dielmi.

10. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného 3/ opätovne zdôraznil, že žalovaný 3/ bol v konaní pred súdom prvej inštancie pasívny, neuplatnil žiadne prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, nerozporoval žiadne skutkové tvrdenia žalovaného 1/. Názor žalovaného 3/, že mikrospánok predstavuje úmyselné protizákonné konanie, priamo odporuje právnej teórii ako aj praxi orgánov aplikujúcich právo. Ustanovenia Občianskeho zákonníka, o ktoré sa žalovaný 3/ opiera, nemajú podľa žalovaného 1/ žiaden súvis s predmetnou vecou.

11. Dňa 03.05.2018 Okresný súd Nové Mesto nad Váhom vydal uznesenie (opravné uznesenie) č. k. 4C/11/2015-201, ktorým opravil výroky o trovách konania tak, že tieto správne znejú: „Žalobcovi voči žalovaným 2/ a 3/ sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 82,00 %. Žalovanému 1/ voči žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %. Žalovaným 2/ a 3/ voči žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 18,00 %.“ Uznesenie zdôvodnil s odkazom na § 224 a § 234 ods. 2 CSP tým, že pri vyhotovovaní rozsudku č. k. 4C/11/2015-125 zo dňa 06.04.2017 došlo k zrejmej chybe v písaní, a to vo výrokoch III., IV. a V. Vo výroku III. súd priznal žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 82,00 % aj napriek tej skutočnosti, že v odôvodnení rozhodnutia bol priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 82,00 % voči žalobcovi, avšak v prospech žalovaných 2/ a 3/. Vo výroku IV. a V. nebola označená strana sporu, voči ktorej majú žalovaný 1/ resp. žalovaní 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania. Súd preto opravil IV. a V. výrok rozsudku.

12. Proti uvedenému opravnému uzneseniu podal žalobca včas odvolanie (označené ako „opravný prostriedok“), v ktorom (okrem tvrdenia o prípustnosti odvolania) uviedol, že odvolanie podáva najmä z opatrnosti, keďže odvolanie proti rozsudku, ktoré podal dňa 26.04.2017, sa vzťahovalo na všetky výroky rozsudku týkajúce sa nárokov na náhradu trov konania. Nakoľko boli opravným uznesením tieto výroky zmenené, pre zachovanie účinkov odvolania podáva opravný prostriedok aj proti opravnému uzneseniu. Má za to, že výroky rozsudku o trovách konania aj po oprave chýb opravným uznesením naďalej vykazujú zásadné vady, a to najmä zmatečnosť, keď súd prvej inštancie miesto odpočítania neúspešnej časti od úspešnej časti vytvoril celkom zbytočne dva vzájomné nároky, ktoré sa prekrývajú. Okrem toho žalobca v odvolaní proti opravnému uzneseniu zopakoval svoje tvrdenie z odvolania proti rozsudku, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/ postupovať tak, že mu náhradu trov konania neprizná, a to s prihliadnutím na dôvody hodné osobitného zreteľa, keďže sám žalovaný 1/ niekoľkokrát zamlčováním a zahmlievaním podstatných skutočností pre uplatnenie nároku žalobcu zapríčinil, že bol žalovaný miesto svojho zamestnávateľa. V čase podania žaloby žalobca nemal vedomosť o tom, že žalovaný 1/ spôsobil predmetnú škodu nie ako samostatná fyzická osoba, ale ako zamestnanec žalovaného 3/ a navyše pri plnení pracovných úloh. Preto žalobca pri koncipovaní žaloby objektívne predpokladal pasívnu legitimáciu len žalovaného 1/ a až počas súdneho konania na základe tvrdení žalovaného 1/, ktoré dovtedy bezdôvodne tajil, žalobca zistil, že nehodu spôsobil žalovaný 1/ na motorovom vozidle svojho bývalého zamestnávateľa, a to počas vykonávania svojich pracovných úloh.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že v tej časti zamietajúceho výroku, ktorá sa týka žalovaného 1/, ako aj vo výroku o trovách žalovaného 1/ je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP a vo zvyšnej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b), písm. c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

14. Žalobca v odvolaní uviedol, že za nesprávny považuje druhý až piaty výrok napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o druhý výrok, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, tento výrok zahŕňa tak zamietnutie žaloby v celom rozsahu vo vzťahu k žalovanému 1/, ako aj zamietnutie zostávajúcej časti žaloby (o ktorej nebolo rozhodnuté vyhovujúcim prvým výrokom) vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/.

15. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby proti žalovanému 1/ žalobca v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré považuje tento výrok (jeho časť týkajúcu sa žalovaného 1/) za nesprávny. Odvolacie dôvody týkajúce sa žalovaného 1/ uvádzal len vo vzťahu k trovám konania. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je viazaný nielen rozsahom, ale aj dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), pričom na doplnenie odvolacích dôvodov sa odvolateľ nevyzýva (§ 373 ods. 1 CSP), odvolací súd nemohol vecne preskúmať zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti (vo vzťahu k žalovanému 1/). Vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) vo vzťahu k tejto časti rozsudku odvolací súd nezistil. Preto odvolací súd zamietajúci výrok vo vzťahu k žalovanému 1/ potvrdil ako vecne správny.

16. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby vo vzťahu k žalovanému 2/ a 3/ vo zvyšnej časti (v časti týkajúcej sa nákladov na zapožičanie náhradného vozidla), žalobca v odvolaní správne poukázal na to, že súd prvej inštancie pred vydaním rozsudku neuviedol skutkové posúdenie veci (na rozdiel od žalobcu odvolací súd má za to, že nejde o právne, ale o skutkové posúdenie) v tom zmysle, že náklady na zapožičanie náhradného vozidla (resp. ich účelnosť) považuje za skutočnosť, ktorá by bola medzi stranami sporná. Naopak, na pojednávaní dňa 9.3.2017 výslovne uviedol, že sa mu žaloba javí ako dôvodne podaná, čo prakticky znamená uznanie všetkých skutkových tvrdení žalobcu za preukázané. Ak súd napokon v rozsudku žalobu čiastočne zamietol, bolo toto rozhodnutie prekvapivé a takýmto postupom súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, najmä právo uviesť svoje tvrdenia a na základe postoja súdu (vyjadrenia k skutkovým tvrdeniam a predbežného právneho posúdenia podľa § 181 ods. 2 CSP) prípadne označiť alebo predložiť (ďalšie) dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Tento nedostatok nebolo možné napraviť v odvolacom konaní najmä vzhľadom k tomu, že bolo potrebné vec vrátiť súdu prvej inštancie z iných dôvodov, uvedených nižšie, preto odvolací súd (aj) v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil. Odvolací súd považuje za vhodné uviesť k veci aspoň to, že prenájom obdobného vozidla ako vozidlo poškodené pri dopravnej nehode, je potrebné považovať za nevyhnutný dôsledok nepojazdnosti vozidla po dopravnej nehode minimálne do momentu vyplatenia náhrady škody (resp. poisťného plnenia), keď už si poškodený môže

za takto vyplatenú náhradu zaobstarať iné vozidlo. Je samozrejmé, že nájomné nesmie byť neprimerané. Dôkazné bremeno k tomu, že náklady na zapožičanie náhradného vozidla boli neprimerané, resp. že zapožičanie náhradného vozidla nebolo (z akýchkoľvek dôvodov) v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou, znáša ten, kto takúto skutočnosť tvrdí.

17. K odvolaniu žalovaných 2/ a 3/ a k vyjadreniam žalobcu k týmto odvolaniam považuje odvolací súd za potrebné v prvom rade uviesť, že za skutočnú škodu vzniknutú v dôsledku poškodenia vozidla pri dopravnej nehode je možné považovať buď náklady na uvedenie vozidla do pôvodného stavu (pričom namontovanie nových náhradných dielov, pokiaľ majú len nahradiť pôvodné, pri dopravnej nehode poškodené diely, nemožno považovať za zhodnotenie vozidla - porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obdo 48/2012) alebo (v prípade tzv. totálnej škody) všeobecnú hodnotu vozidla v čase bezprostredne pred dopravnou nehodou podľa toho, ktorá suma je menšia. Inštitút tzv. totálnej škody zodpovedá ustanoveniu § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa škoda nahrádza uvedením do pôvodného stavu (na požiadanie poškodeného) len vtedy, ak je to možné a účelné. Ak by náklady na opravu vozidla (uvedenie vozidla do pôvodného stavu) boli vyššie než všeobecná (t. j. trhová) hodnota vozidla bezprostredne pred dopravnou nehodou, bolo by neúčelné (nehospodárne) trvať na oprave vozidla.

18. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení k odvolaniam uviedol, že poskytnutá náhrada škody musí umožniť primeranú obnovu poškodeného majetku tak, aby ho poškodený mohol užívať v takej miere a takým spôsobom, ako pred jeho poškodením, odvolací súd uvádza, že zaplatenie všeobecnej hodnoty vozidla bezprostredne pred dopravnou nehodou túto požiadavku spĺňa, keďže umožňuje poškodenému zaobstarať si za vyplatenú náhradu vozidlo s približne rovnakými vlastnosťami (značka a typ vozidla, jeho vek, ojazdenosť a pod.), aké malo jeho vozidlo pred nehodou. Odpočítanie hodnoty tzv. použiteľných zvyškov je v takom prípade akceptovateľné len vtedy, ak povinný subjekt (škodca resp. poisťovňa) súčasne tieto tzv. použiteľné zvyšky od poškodeného odkúpi alebo zariadi ich odkúpenie inou osobou za sumu odpočítanú od hodnoty vozidla v čase bezprostredne pred nehodou. Zdá sa, že v posudzovanej veci tomu tak bolo, keď poisťovňa Allianz - Slovenská poisťovňa listom z 24.06.2014 ponúkla žalobcovi sprostredkovanie odpredaja použiteľných zvyškov. To, že žalobca túto ponuku nevyužil a rozhodol sa pre (podľa poisťovni neúčelnú) opravu, je na jeho rozhodnutí, nemôže to však byť na ťarchu žalovaných.

19. V posudzovanej veci žalobca uplatnil náhradu škody preplatením nákladov na opravu vozidla, kým žalovaní 2/ a 3/ tvrdili, že išlo o tzv. totálnu škodu, a teda náhrada škody spočíva v zaplatení všeobecnej hodnoty vozidla v čase bezprostredne pred dopravnou nehodou. Pri takto zásadne rozdielnych skutkových tvrdeniach strán bolo na žalobcovi, aby preukázal, že jeho výber spôsobu náhrady škody zodpovedal požiadavke účelnosti podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka. To bolo možné len tak, že sa náklady na opravu vozidla porovnajú so všeobecnou hodnotou vozidla v čase bezprostredne pred dopravnou nehodou. O takéto porovnanie sa súd prvej inštancie aj pokúsil, avšak v tejto časti je jeho rozsudok zmätočný, keď na jednej strane uvádza, že cena vozidla žalobcu pred dopravnou nehodou bola sporná, na druhej strane však neuvádza, ako túto spornosť odstránil, resp. z akej ceny (hodnoty) vozidla pred dopravnou nehodou vychádzal a z akého dôvodu. Možno sa len domnievať (keďže to v odôvodnení rozsudku nie je výslovne uvedené), že súd prvej inštancie za všeobecnú hodnotu vozidla v čase bezprostredne pred dopravnou nehodou považoval sumu 23.081,67 eur, ktorú poisťovňa Allianz - Slovenská poisťovňa označila v liste žalovanému 2/ zo 7.8.2014 za „východiskovú hodnotu vozidla“.

20. Žalovaní 2/ a 3/ vo svojich odvolaniach v zásade zhodne namietali spôsob ohodnotenia poškodeného vozidla resp. to, že nebola zistená (a žalobcom ani tvrdená) hodnota vozidla v čase pred nehodou. V tomto odvolací súd so žalovanými 2/ a 3/ súhlasí - jednak z dôvodu (ako už bolo uvedené vyššie), že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku neuviedol ním ustálenú hodnotu vozidla v čase pred nehodou, pričom išlo o podstatnú skutkovú okolnosť podstatnú pre rozhodnutie vo veci, a jednak z dôvodu, že ak mal súd prvej inštancie za ustálenú všeobecnú cenu 23 081,67 eur, išlo by nesprávne skutkové zistenie. Nemožno totiž stotožňovať pojmy „východisková hodnota vozidla“ a „všeobecná hodnota vozidla v čase (bezprostredne) pred dopravnou nehodou“. Za „východiskovú hodnotu vozidla“ sa totiž vo všeobecnosti považuje predajná cena nového vozidla (vyplýva to z informácií bežne dostupných na internete, ale okrem iného aj z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku), kým pre rozhodnutie o tom, ktorý zo spôsobov náhrady škody (náhrada nákladov na opravu alebo náhrada všeobecnej hodnoty vozidla v čase pred dopravnou

nehodou) je účelný, sa vychádza zo všeobecnej hodnoty vozidla v čase bezprostredne pred dopravnou nehodou, teda z hodnoty zohľadňujúcej vek, technický stav a ďalšie parametre vozidla.

21. V dôsledku takto nesprávne zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie tiež nesprávne právne posúdil dôkazné bremeno. Totiž za situácie, kedy by z vykonaných dôkazov (v tomto prípade najmä listín založených v spise, s ktorými boli strany oboznámené) skutočne vyplývala všeobecná hodnota vozidla v čase pred nehodou vo výške 23.081,67 eur, dôkazné bremeno na preukázanie opaku by zaťažovalo tú stranu, ktorá tvrdí, že skutočná hodnota vozidla v čase pred nehodou bola iná. Keďže však všeobecná hodnota vozidla v čase pred dopravnou nehodou z listín založených v spise (ani z iných doposiaľ vykonaných dôkazov) nevyplýva, dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, ako bolo uvedené vyššie, v bode 19 tohto odôvodnenia - žalobca je povinný preukázať, že postup náhrady škody zvolený žalovaným 3/ nebol správny (resp. že žalobcova voľba uviesť vozidlo do pôvodného stavu predstavovala účelný spôsob náhrady škody s odkazom na ustanovenie § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

22. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval odvolací súd odvolania žalovaných 2/ a 3/ za dôvodné. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil, pričom tento nedostatok vzhľadom na potenciálny rozsah dokazovania nebolo účelné naprávať v odvolacom konaní, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v prvom (vyhovujúcom) výroku zrušil.

23. K odvolacej námietke žalovaného 3/, že k škode došlo úmyselným konaním žalovaného 1/ a že žalovaný 3/ nemohol dopravnej nehode zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, odvolací súd uvádza, že úmyselné konanie žalovaného 1/ v konaní nebolo preukázané a skutočnosť, že sa v dôsledku mikrosprávku nevenoval dostatočne vedeniu vozidla, resp. že pri pociťovaní únavy neodstavil vozidlo, nemôže byť bez ďalšieho považovaná za (hoci nepriamy) úmysel. Súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého škoda spôsobená osobou použitou na činnosť inej fyzickej alebo právnickej osoby (v tomto prípade škoda spôsobená zamestnancom pri výkone práce pre zamestnávateľa) sa považuje za škodu spôsobenú samotným zamestnávateľom, nie zamestnávateľom aj zamestnancom spoločne, preto nie je možné aplikovať ustanovenie § 438 Občianskeho zákonníka, ako to tvrdil žalovaný 3/. Okrem toho v zmysle § 428 Občianskeho zákonníka sa prevádzkovateľ vozidla nemôže zbaviť zodpovednosti, ak škoda bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke, pričom je zrejme, že aj dopravná nehoda spôsobená mikrosprávkom vodiča počas jazdy má pôvod v prevádzke vozidla. Ustanovenie druhej vety citovaného § 428 (zbavenie sa zodpovednosti vynaložením všetkého úsilia, ktoré možno požadovať) sa v takom prípade nepoužije, keďže toto ustanovenie začína slovom „Inak...“, teda je použiteľné len v prípade, ak nejde o okolnosti uvedené v prvej vete.

24. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti opravnému uzneseniu, aj keď súd prvej inštancie v poučení o opravnom prostriedku uviedol, že proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné, odvolací súd považoval odvolanie za prípustné podľa § 357 písm. f) CSP, keďže opravné uznesenie vydal súd prvej inštancie po tom, čo žalobca v odvolaní a žalovaný 1/ v písomných vyjadreniach k odvolaniam žalobcu a žalovaných 2/ a 3/ namietali zmätočnosť výrokov o náhrade trov konania, popísali, v čom vidia ich nesprávnosť a žiadali o ich nápravu, čo je možné podľa obsahu považovať za návrh na opravu týchto výrokov.

25. Žalobca v odvolaní proti opravnému uzneseniu uviedol, že ho podal z opatrnosti, pre zachovanie účinkov už skôr podaného odvolania proti rozsudku aj vo vzťahu k výrokom, ktoré boli opravované opravným uznesením. Voči samotnému vydaniu opravného uznesenia, jeho dôvodom a jeho obsahu však žalobca nenamietal, v odvolaní proti opravnému uzneseniu len zopakoval odvolacie dôvody uvádzané už v odvolaní proti rozsudku.

26. Výrok rozsudku, ktorým bol žalovanému 1/ priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, bol opravným uznesením doplnený o označenie subjektu, ktorý je povinný tento nárok žalovaného 1/ uspokojiť. Tento subjekt vyplýval z podstaty veci - na náhradu trov konania musí byť zaviazaná protistrana, pričom je zrejme, že žalovaný 1/ (tak ako ostatní žalovaní) stál v spore proti žalobcovi, teda protistranou žalovaného 1/ je žalobca. Preto odvolací súd považoval výrok opravného uznesenia týkajúci sa trov žalovaného 1/ za vecne správny a potvrdil ho ako súčasť výroku rozsudku.

27. Vzhľadom na zamietnutie žaloby vo veci samej vo vzťahu k žalovanému 1/ (ktoré odvolací súd potvrdil) považoval odvolací súd za správny aj výrok rozsudku (v znení opravného uznesenia) o trovách žalovaného 1/. Súd prvej inštancie vychádzal zo správneho skutkového zistenia, že žalovaný 1/ bol vo veci samej plne úspešný a správne aplikoval ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

28. Žalobca v odvolaní navrhol z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania (§ 257 CSP), pričom dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že žalovaný 1/ sám zamlčovaním podstatných skutočností pre uplatnenie nároku na náhradu škody zapríčinil, že bol žalovaný miesto svojho zamestnávateľa a že žalobca nemohol inak zistiť, že za škodu zodpovedá žalovaný 3/. K tomu odvolací súd uvádza, že žalobca resp. osoba, ktorá v mene žalobcu vypíňala správu o nehode, musela vedieť, že držiteľom vozidla, ktoré viedol žalovaný 1/ ako vodič, bol žalovaný 3/, teda neobstojí námietka žalobcu, že neexistujú verejné registre, z ktorých by mohol tieto skutočnosti zistiť. Pritom nie je podstatný pracovnoprávny vzťah (ktorý naozaj nemožno zistiť zo žiadnych verejných registrov), ale skutočnosť, že žalovaný 3/ ako držiteľ vozidla - podnikateľ v oblasti dopravy „použil“ (§ 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka) žalovaného 1/ ako vodiča pri tejto svojej podnikateľskej činnosti (pričom predmet podnikania žalovaného 3/ bolo možné zistiť z verejne dostupného živnostenského registra). Odvolací súd pripúšťa, že za určitých okolností by za škodu zodpovedal resp. spoluzodpovedal vodič vozidla (§ 430 Občianskeho zákonníka), ide však o výnimočné okolnosti a teoretická možnosť, že by takéto okolnosti nastali, nezbavuje žalobcu procesnej zodpovednosti za nedôvodne podanú žalobu proti žalovanému 1/. Za nedôvodné považuje odvolací súd aj tvrdenie žalobcu, že žalovaný 1/ zamlčoval podstatné skutočnosti. Na prvom pojednávaní (29.10.2015) žalovaný 1/ síce povedal, že si je vedomý zodpovednosti za dopravnú nehodu (to však neznamená, že mal na mysli občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ako sa to snaží interpretovať žalobca, skôr išlo o priznanie si priestupkovej zodpovednosti), súčasne však (v tej istej vete) vyhlásil, že v tom čase išiel firemným autom. Správanie žalovaného 1/ teda nemožno hodnotiť ako také, ktoré by dávalo žalobcovi dôvod domnievať sa, že za škodu zodpovedá žalovaný 1/. Odvolací súd preto nepovažoval dôvody hodné osobitného zreteľa za dané, a preto napadnutý výrok rozsudku o trovách žalovaného 1/ (v spojení s opravným uznesením) potvrdil ako vecne správny.

29. Výroky o trovách konania žalobcu (proti žalovaným 2/ a 3/) a žalovaných 2/ a 3/ (proti žalobcovi) odvolací súd zrušil súčasne so zrušením rozsudku vo veci samej v častiach týkajúcich sa žalovaných 2/ a 3/. Pre úplnosť odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa stotožňuje so stanoviskom, ktoré citoval žalobca v odvolaní (komentár k § 255 CSP), že niet rozumného dôvodu, aby si strany v prípade čiastočného úspechu hradili trovy konania navzájom. Je potrebné, aby súd tú časť, ktorá sa prekrýva, odpočítal, teda aby súd vypočítal tzv. čistý úspech tej strany, ktorá bola v konaní vo veci samej úspešnejšia (odpočítaním úspechu strany, ktorá bola menej úspešná, od úspechu strany, ktorá bola úspešnejšia) a o nároku na náhradu trov konania rozhodol len vo vzťahu k tejto prevyšujúcej časti. Tento postup je podľa odvolacieho súdu správny a spravodlivý aj v prípade, ak by základná výška trov strán nebola rovnaká (napr. ak je jedna strana zastúpená advokátom a druhá nie). Na korigovanie prípadnej nesprávnosti, ktorá by takto mohla vzniknúť, slúži ustanovenie § 256 ods. 2 CSP a prípadne § 257 CSP.

30. V ďalšom konaní vo veci samej súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom vyjadreným v tomto rozsudku, umožní obom stranám, aby sa vyjadril k všeobecnej hodnote vozidla v čase bezprostredne pred dopravnou nehodou (v porovnaní s nákladmi na opravu, ktoré v tomto konaní uplatňuje žalobca) a k nákladom na zapožičanie náhradného vozidla, prípadne aby na podporu svojich tvrdení predložili alebo navrhli dôkazy, na základe toho vyhodnotí, či oprava, pre ktorú sa žalobca rozhodol, zodpovedala požiadavke účelnosti podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka a takisto či náklady na zapožičanie náhradného vozidla boli účelne vynaložené (najmä či cena za zapožičanie náhradného vozidla zodpovedala bežnej trhovej cene) a následne vo veci opätovne rozhodne.

31. Keďže vo vzťahu k žalovanému 1/ sa týmto rozsudkom konanie končí, odvolací súd v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP rozhodol o trovách odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovaným 1/. Žalovaný 1/ bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP patrí proti neúspešnému žalobcovi (odvolateľovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O návrhu žalobcu na nepriznanie náhrady trov žalovanému 1/ z dôvodov hodného osobitného zreteľa platí to isté, čo už bolo uvedené vyššie vo vzťahu k trovám konania pred súdom prvej inštancie.

32. Vzhľadom na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti rozhodne o trovách odvolacieho konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými 2/ a 3/ (ako o súčasť celkových trov konania) súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).